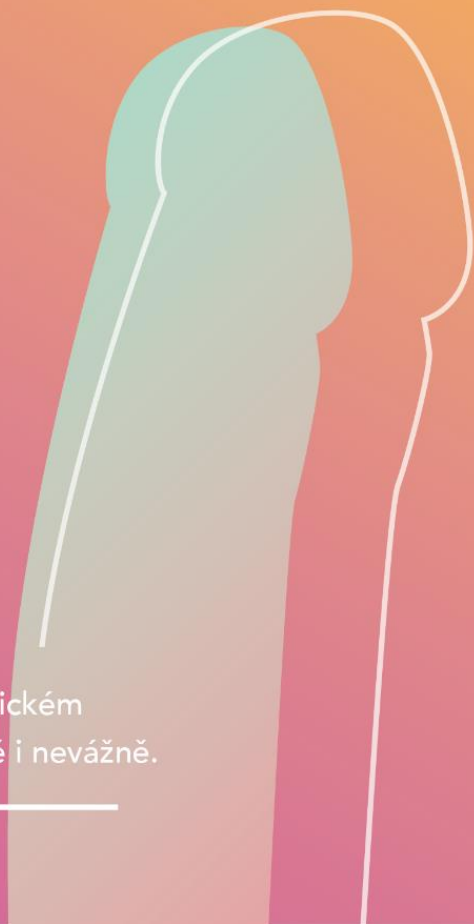

život s vůní *lubrikantu*

O práci v erotickém
byznysu vážně i nevážně.

Emma
Scharkez

Emma Scharkez

**ŽIVOT S VŮNÍ
LUBRIKANTU**

1. CO DÁL?

Je ráno, prší. Děti už jsou ve školce a ve škole a manžel je v práci. Jsem sama doma, už ani ten pocit neznám. Po dlouhých čtyřech měsících mám konečně volno. Místo abych se radovala z dobře odvedené práce a dalšího skvěle zakončeného projektu, sedím v kuchyni s druhým ranním šálkem kávy a připadám si jako vyždímaný hadr. Poslední na co mám chuť, je úklid.

Otupěle se dívám z okna na šedivou únorovou oblohu, z níž se valí déšť a proměňuje zbytky sněhu v ošklivou kašovitou břečku. Vítr bičuje bezlisté stromy, jež nechrání sních, a jejich holé větve jakoby volají o pomoc. Všude šedivo. Dává se do mě zima, přestože se doma topí, a zebou mne prsty na rukou i na nohou. Počasí jako by kopírovalo mou náladu. Potřásám hlavou a odvracím pohled od bezútěšné scenérie za oknem.

Hlásek v mé hlavě říká: „OK, jsi unavená, přetažená, nic nedělej a zalez zpátky do postele. Zasloužíš si to.“ Ale má praktická nátura vidí kolem sebe chaos více než čtvrt roku chlapem řízené domácnosti.

No nic, uvařím si ještě jeden šálek kávy a potom si dám horkou sprchu. Kombinace kofeinu a sprchy by mohla fungovat, vždy mě postaví na nohy. S tímto plánem zapínám konvici a pečlivě odměřuji fantasticky vonící kávu do hrnečku, tuhle značku miluji, vždy si ji

kupuji za odměnu. Voda je uvařená. Zalévám si poslední ranní kávu, přidávám nezbytné mléko a s požitkem si vychutnávám svůj životabudič. Jsem závislá na kávě, na dobré, lahodné a aromatické kvalitní kávě, která umí provonět celou kuchyň a na tváři vykouzlit zasněný úsměv. Tři šálky a dost, víc si nesmím dovolit. Je štěstí, že mám nízký tlak.

Když jsem včera pozdě večer, po úspěšném předání hotelu novému investorovi, přijela domů, kluci už dávno spali. Z pokojíků bylo slyšet jejich spokojené oddechování.

I přes velice pokročilou hodinu na mne čekal manžel. V posledních měsících jsme se skoro nevidali. Můj nový projekt mi zabíral většinu času a těch pár hodin, které jsem si vyšetřila, jsme společně trávili s dětmi.

Byl prostě úžasný! Pogrataloval mi k dalšímu zářezu na pažbě, tak vždy komentuje mé projekty, a dal mi obrovský pugét metrových krvavě rudých sametových růží. Pak se šibalsky usmál a vytáhl ze skříňky novou plechovku mé nejoblíbenější kávy. Na plechovce byl přilepený lístek se srdíčkem a slovy: **Tři a dost. Nechci, aby ti prasklo srdce.**

Já toho chlapa prostě miluji. Sakra, tak proč se teď cítím jako ty holé větve v zahradě?

Hřeji si prokřehlé prsty o šálek a přemýšlím o svých pocitech. Za mou náladou stojí včerejší slib manželovi. Po vypité lahvi červeného vína a milování jsem mu slíbila, že alespoň na nějakou dobu přestanu s projekty a najdu si normální práci. Normální práci, to jsou přesně

slova, která použil. Normální práci do pondělí do pátku. Normální práci s pevně danou pracovní dobou a volnými víkendy. Normální práci jako každá normální ženská s rodinou.

Káva pomalu chladne, dopíjím poslední kapky a krev mi v těle začíná proudit rychleji, už nemám tak ledové prsty. Tři a dost.

Normální práce od pondělí do pátku? V tomhle režimu jsem nikdy nefungovala. Když jsem poznala Petra, pracovala jsem jako servírka ve směnném provozu v lázeňském hotelu a ve dnech volna jsem vypomáhala v naší rodinné restauraci. Žádné volno, ale finanční soběstačnost a dobrý pocit z odvedené práce. To nebylo špatné na devatenáctiletou holku. S narůstající praxí a neutuchající chutí dobít svět, jsem postupně profesně rostla. Ze servírky jsem byla po necelém roce vedoucí a po čase jsem přebírala stále více a více odpovědnosti, až jsem skončila jako zastupující ředitelka hotelu. Výš už to nešlo, majitelka hotelu byla současně jeho ředitelkou.

Nostalgicky vzpomínám na krásné období plné změn. Do Karlových Varů si po revoluci našla cestu spousta zahraničních hostů a mnohým z nich město učarovalo natolik, že se tam každoročně vrací. No, normální práce to tedy nebyla, alespoň ne ve smyslu od pondělí do pátku s pevnou pracovní dobou.

V té krásně hektické době jsme se brali, po ani ne roční známosti. Za necelé dva roky se nám narodil první syn a po dalších pěti letech druhý.

Při mateřské jsem začala podnikat. Nic velkého, jenom malý obchůdek, který se po čase rozrostl v síť prodejen. Opět žádná normální práce.

Prázdný hrnek v mých dlaních je už úplně studený, teď je na řadě horká sprcha. Pak snad už budu dostatečně probraná, abych zahнала chlad a šedivou nostalgickou náladu, jež se mě začíná zmocňovat.

V koupelně na mě ze zrcadla shlíží cizí tvář. Kdo to je? Ne, já ne, mně je třicet tři a pořád jsem ještě docela hezká mladá holka. Ta cizí žena má šedivou tvář, kruhy pod očima a vrásky. Ó bože, cizí žena na mne zírá a moje ruce se dotýkají prvních vrásek okolo očí a prsty přejíždí po divné svislé zamračené vrásce mezi obočím.

Jsem to já, nebo ne?

Prohlížím si cizí obličej a vidím nekonečné hodiny strávené u počítače s hektolitry kafe místo spánku. Vidím bezpočet hodin u pročítání životopisů lidí hlásících se na mnou vypsané pracovní pozice. Vidím sama sebe, jak čekám na pozvané uchazeče, kteří neprijdou, a promrhaný čas, který šel zúročit mnohem lépe. Vidím sama sebe, jak opět doháním pracovní resty v noci s kávou a sklenkou. Vidím sama sebe, jak trénuji nový personál. Vidím sama sebe, jak jednám s dodavateli. Vidím sama sebe, jak při mnohahodinovém jednání obhajuji svá rozhodnutí investorovi. Ta cizí žena v zrcadle se usměje, její úsměv je hodně unavený. Ruka se dotýká mých vlastních rtů a rty ženy v zrcadle se usmívají.

Ta cizí unavená ženská s vráskami jsem já!

Horká voda společně se třemi kofeinovými dávkami mi pomalu, ale jistě vrací život do žil. Už se necítím jako holé větve bičované deštěm. Už nevolám o pomoc. Už se pomalu začínám smířovat se

slibem daným pod nátlakem něžného milování, během něhož jsem díky vyčerpání z práce bohužel usnula. Možná měl Petr pravdu, ne určitě měl pravdu! Už se nikdy nesmí stát, abych odpadla během sexu, vždyť si chudák musel připadat jako nekrofil. Potřebuji normální práci a on a kluci potřebují normální manželku a mámu.

Stojím dlouho pod proudem horké vody a taju, ledová krusta povoluje a vrací na svět mé pravé já. Přemýšlím, co je na mně normálního a co nenormálního. Miluji manžela a až k zbláznění miluji naše medvíďata. Tak jsme klukům začali říkat, když byli úplně maličcí. To je doufám v pořádku.

Miluji svoji práci, strašně moc! No to by možná podle mnohých už nemuselo být až tak v pořádku.

Ale červíček v mé hlavě našeptává: „Jsi sice na manželovi finančně nezávislá, ale prací trávíš až moc času a tím trpí rodina.“

Mé racionální já, probrané horkou vodou a opojnou vůní hrušky a vanilky linoucí se ze sprchové houby, se brání: „Neaspiruješ přeci na titul manželka a matka roku. Miluješ rodinu i práci. No a co? Hodně žen dokázalo skloubit rodinu s kariérou.“

Dost rozjímání, z horké vody se mi zamotala hlava. Tři šálky byly moc? Chytám se dveří od sprchového koutu a honem vylézám ven. Tohle se mi nestává, jsem přeci velká a silná holka, co zvládne vše. Nebo za krátkou malátnost mohla únava a stres z minulého projektu? Pomalu se osouším a postupně ve mně uzrává rozhodnutí.

Normální práce? Proč ne? Všechno se má vyzkoušet, alespoň jednou. Suším si vlasy a na tvář nanáším pleťovou masku z dózičky, jejíž víčko kryje pořádná vrstva prachu.

Jak je tu dlouho? Kdy jsem ji měla čas použít naposledy? Ani nevím. V tu chvíli jsem si jistá. Najdu si normální práci. Načas je konec s mými projekty.

Budu žít normální a hezký život. Beru zpět, můj život byl a je skvělý. Budu žít život jako normální žena s rodinou. Je konec čtyři sta hodinovým pracovním výkazům. Je konec s domácími úkoly dělanými po Skypu. Je konec braní synů do práce, abych si je alespoň na chvíli užila. Budu správná matka a manželka.

V koupelně není pořádně vidět. Asi jsem byla ve sprše zbytečně dlouho a voda byla moc horká, není tedy divu, že se mi zamotala hlava. Dosouším si vlasy a rozhodnutí v mé hlavě pomalu, ale jistě dozrává. Zvládnu rozjet nový hotel. Zvládnu restartovat nefunkční restauraci. Co bych nezvládla normální práci? Budu mít víc volna, budu moci udělat s medvíďaty domácí úkoly a budu doma, až se Petr vrátí z práce. To by mohla být příjemná změna. Dobře, najdu si normální práci.

Vlasy jsou suché, smývám dlouho nepoužívanou pleťovou masku a cítím se lépe. Horká sprcha, množství kofeinu a správné rozhodnutí zahání splín z unavené tváře v zrcadle. A já mám před sebou nový cíl! Najdu si normální práci. Cizí žena v zrcadle se najednou opět podobá mně. Vrásky kolem očí již nejsou tak výrazné, ani ta ošklivá čárka mezi obočím už tak nekřičí. Koupelna je plná páry a výrazného aroma hrušky s vanilkou, otevírám okno a prchám před chladem pronikajícím zvenčí. Je mi o mnoho lépe. Mám nový hnací motor.

2. HLEDÁNÍ NORMÁLNÍ PRÁCE

„Ahoj, zlato, jsem doma,“ hlaholí od vchodu Petr a s úsměvem mi dává pusku do vlasů. Je milé být doma. Od mého slibu uplynuly již tři dny.

Za tu dobu se mi podařilo dát domácnost opět do stavu – máma je doma. Všechno prádlo je vyprané a uložené ve skříních. Zpoza obrazů jsem vymetla pavouky, okna se lesknou a záclony jsou sněhobílé. Nikde žádné skvrny ani fleky. Dokonce i pokojíčky jsem zbavila veškerých zbytků, použitých svršků i obalů od sladkostí, důmyslně poschovávaných pod postelemi a v regálech s hračkami.

Spotřebovala jsem všechny zásoby pytlů na odpadky a s úklidovými prostředky jsem sotva vyšla, ale stálo to za to. Byt září čistotou a voní právě dopečeným štrůdlem. Vůně pečených jablek dokonce vytáhla medvíďata z jejich doupat. Chválí dobrůtku, děkují a každý si do svého doupěte odnáší plný talířek. Ještě za nimi stihnu zavolat, aby pak špinavé nádobí donesli do kuchyně. Slyším jen klapnutí dveří.

Manžel se spokojeně zubí nad svou porcí.

„Klárko, jsem rád, že jsi souhlasila s mým návrhem, a pevně věřím, že už nikdy nezažiju to, co onehdá v noci. Nejdřív jsem se leknul, že jsi mrtvá, a když jsi začala pochrupovat, tak do mě místo úlevy vjel

vztekl. Milovali jsme se po tak dlouhé době a ty mi u toho usneš! To fakt už nikdy nechci zažít a už se k tomu nebudu dál vyjadřovat, protože sex s mrtvolou jsem zažil poprvé a naposledy. Já i kluci tě potřebujeme doma. Sám tu smečku nezvládám.“

Dívám se na něj a najednou mi dochází, kolik ho muselo stát sil a přemáhání mě požádat o změnu práce. Sentiment nade mnou opět zvítězil a já si jako malá holka otírám slzíci oči. Samozřejmě to shazuji na drolící se řasenku, jsem přeci velká holka.

I když, co by za sex s mrtvolou mnozí dali.

V televizi je fotbal. Petr zaujal na gauči fanouškovskou pozici a příští dvě hodiny ho z transu nic nevytrhne. Jdu se podívat na kluky. Oba si hrají, využívám volné chvíle a беру si do kuchyně počítač, protože bych nerada spálila zítřejší oběd. Peču babiččinu sekanou společně se smetanovými brambůrkami. Už začíná vonět a tak raději otevírám troubu a maličko to podlévám.

„Góól, góól,“ ozývá se od televize huronský řev. Vzápětí kolem mne proletí kluci a já leknutím pouštím chňapku a bezmyšlenkovitě zastrkuji plech zpět nechráněnou rukou.

Uá, to je bolest! Chladím popálenou dlaň pod studenou vodou a v duchu si nadávám.

„Tati, kdo hraje?“

„Derby, Sparta – Slávie“, vysvětluje jim Petr. Kluci se rozhodli fandit s ním. Jak derby pokračuje, hlasitost jejich povzbuzování nabírá víc a víc na síle. Ve chvíli, kdy Luky z pokojíčku donáší řehtačku, se vzdávám.

Pecka, můj sen se splnil. Mám doma tři uřvané fanoušky. Co chtít víc? Ohluchnout?

Ruka už mi pod tekoucí vodou pomalu začíná omrzat. Doufám, že toto opatření bude stačit a moje končetina ráno nebude vizáží konkurovat boxerské rukavici.

Vypínám troubu a balím počítač. Levá ruka je nepoužitelná, stále mě od proudu ledové vody zebe a v dlani mi pomalu začíná mravenčit. Jako bolístku si nalévám sklenku Merlotu. Miluji tu hru barev a odlesků při pootočení sklenky. Stěhuji se do pracovny. Kvůli momentální absenci levé ruky absolvuji cestu třikrát.

S úlevou zavírám těžké dveře a nechávám za nimi všechna svá zlatíčka momentálně plně ponořená do derby. Sparta prohrává a oni fandí za zvuků trumpet a řehtačky, seč jim hlasivky a síly stačí.

I bez levé ruky se mi daří opětovně nastartovat počítač, otevírám prohlížeč a jdu splnit svůj slib. Hledání normální práce začíná. Upíjím víno a nestačím se divit. Zadala jsem heslo „práce Pardubický a Královéhradecký kraj“ a požadovanou výši minimální mzdy. Schválně jsem nespécifikovala profesi.

Z obrazovky na mne vyskakují inzeráty s hlavičkou Obráběč CNC.

Bože, co to je?

Bůh mlčí. Mlčí i počítač. Absolutně žádná odezva ani reakce. Místo vysvětlení na monitoru dál vyskakují inzeráty typu: Přijmeme svářeče – státní zkoušky nutné – ubytování zdarma – stokorunové stravenky. Jiná firma hledá frézaře a soustružníky s praxí a nabízí

skvělé platové ohodnocení a pět týdnů dovolené. Roluji po stránce dál. Od strojařských profesí se dostávám až k poprávkám na řezníky/bourače. Těm dokonce společnost nabízí dopravu do zaměstnání zdarma. Rozčarovane usrkávám víno a kontroluji, zda jsem při zadávání specifikace neudělala nějakou chybu. Ne, vše je v pořádku, zadala jsem pouze Královéhradecký a Pardubický kraj a mzdu.

Ruka pekelně pálí. Vracím se do kuchyně a z mrazáku si беру mražený hrášek a za pomoci utěrky si připravuji improvizovaný studený obklad. Řev z obývacího pokoje nabírá grády. Letmý pohled a vidím, že se pánové už sami obsloužili. Na stole mají připravený fanouškovský bufet z plechovek piva, limonád a několika sáčků oříšků a brambůrek.

Nezpozorována prchám zpět do pracovny. Hrášek příjemně chladí rozpálenou kůži a já se musím smát své nešikovnosti. Vracím se k počítači a vymazávám minimální mzdu. Soustružníky nahradil inzerát hledající pracovníky chlazených obslužných pultů a pod ním na mne z monitoru svítí tučně zvýrazněná inzerce – energetický poradce, praxe není nutná, základní vzdělání, nevyučené zaučíme, plat 20–40 tisíc.

No, to vám tak věřím! Opětovně v duchu hovořím k počítači a dál roluji dolů.

Není tam nic, absolutně nic alespoň trochu zajímavého.

Asi jsem na nějaké špatné stránce a tak zkouším další. Tentokrát renomovanou společnost zprostředkovávající inzerci zaměstnavatelům. Znovu zadám požadované kraje a mzdu. Už je to

o slzu lepší. Hned nahoře tady hledají lékaře, anesteziologa a bankovní poradce.

A je to tu zpět.

Nahlas vrčím a pročítám nekonečný seznam autoelektrikářů, pracovníků voda–plyn–topení a karosářů.

vSakra práce, co v tomhle kraji dělají šikovné ženské?“ Zase žádná odpověď.

V ruce mi nepříjemně tepe a od upřeného zírání do počítače mě rozbolela hlava.

Při letmém pohledu na hodiny zjišťuji, že mám před sebou ještě volnou hodinu. Někdy teď by měla končit přestávka a moje fandý čeká ještě celý poločas. Doufám, že vyhraje Sparta, protože pohled na plačícího Lukáše mi rve srdce. Oba Pétové fotbalu rozumí a ví, že se mužstvu prostě někdy nedaří. No, Spartě se teď nedaří docela dlouho a malý Luky každý jejich neúspěch propláče. Po minulé prohře jsem se ho snažila neúspěšně utiřit slovy, že stejně o nic nejde. Myslím, že jsem použila něco ve smyslu, že jsou to kopyta. Čímž jsem si od mrňouse vysloužila další záplavu slz. Starší syn prásknul dveřmi a manžel mě obšťastnil přednáškou o pravidlech tohoto národního sportu a dokonce mne nazval sportovním ignorantem.

Lukáše jsem tenkrát uplatila zmrzlinou a pohádkou o medvídčích. Ještěže od malička miluje tyto chlupaté tvory a jeho pokojíček vypadá jako medvědí sluj.

Doufám, že dneska vyhrají a my si žijeme pěkný večer. Opačnou variantu si raději ani nepřipouštím.

Ruka stále pálí a tlak za očima se stupňuje, sprcha by mohla pomoci. Svou pracovnu a přilehlou maličkou koupelnu jsem si vyzdobila ve francouzském stylu. Je to takové moje holčičí útočiště. Polštářky s krajkami, dózy na kapesníky s motivem levandule, starý gramofon, spousta knih, květin a drobností. Dokonce mám v koupelně ručníky s vyšitými maličkými fialkovými květy.

Po rychlé očiště se cítím o mnoho lépe. Bolest hlavy je pryč, jen v ruce mi neustále nepříjemně tepe. Mražený hrášek už není mražený, a tak se zabalená v huňatém županu a s fialovým ručníkem na hlavě vracím do kuchyně. Povolenou zeleninu vracím do mrazničky a nahrazuji ji mraženou zeleninou pod svíčkovou.

Od televize je slyšet vzrušená debata a smích. Hurá, snad neprohrají.

„Ahoj, chlapi, tak jak si vedete?“ ptám se nesměle.

Chlapci poskakují po gauči a křičí na mne: „Drž nám palce, mami, zatím remíza.“

Kluci skandují fanouškovská hesla a ani neslyším manželův dotaz. Gesty tedy naznačuje otázku – Co máš s rukou? Se smíchem na něj volám, že jsem nešika a mám obě ruce levé.

Do konce zápasu zbývá ještě deset minut, a proto se, vyzbrojena lahví minerálky, vracím do své pracovny.

Po hluku zápasu a fandění je příjemné zavřít se do svého království. Rozsvěcím monitor a usazuji se k pracovnímu stolu. Příštích deset minut brouzdám po internetu. Avšak stále nenacházím žádný zajímavý inzerát.

Kdybych byla chlap s jakýmkoliv technickým nadáním, budu v tomhle kraji královsky placená a firmy se o mě poperou. Jenže jsem ženská. Šikovná vzdělaná žena, která má za sebou již docela obstojnou kariéru a chce najít alespoň trochu zajímavou a slušně placenou práci.

Bohužel jsem technický anti talent. Jsem přesným opakem svého bratra. To on umí svařovat a číst strojařské výkresy, ne já. Já dokážu cokoliv zorganizovat, zrealizovat jakoukoliv akci od svatby po raut. Umím rozjet prodejny a proškolit personál, udělat marketingovou akci k čemukoliv, ale svařovat nebo řídit strojařskou firmu se opravdu naučit nedokážu.

Z chmurných myšlenek mě vytrhává příchod Petra.

„Zlato, vyhráli jsme! Po dlouhé době jsme vyhráli!“

Dostávám velkou mlaskavou pusu. Moc nechápu jeho nadšení, ale mám radost z dobré nálady. Od smíchu se mu dělají malé vějířky vrásek u očí a já ho zdravou rukou hladím po zarostlé tváři. Ten chlap stárne do krásy.

Jak jen to sakra dělá?

Ptá se na moji ovázanou levačku a já mu líčím zběsilý průlet našich kluků kuchyní a svou neopatrnost.

„Neboj, pokud nezabere mražená zelenina, zajdu zítra k lékaři,“ hájím svou improvizovanou první pomoc při popálení. Mrkne na monitor a se slovy, že mne nechá ještě chvíli pokukovat po práci, odchází uložit fanoušky do jejich pelíšků.

Vrací se asi za půl hodiny a s sebou nese načatou láhev vína a skleničku.

„Dnes je co oslavovat, dám si s tebou také sklenku dobrého vína.“

A s těmi slovy se usadí na maličkém gauči s květy levandule. Jeho příchodem se má mini pracovna najednou ještě zmenšila. Působí tu ve své červené kostkované košili trochu nepatřičně. Vstávám od stolu a sedám si k němu na gaučik.

Pozvedá sklenku a připíjí: „Na Spartu a tvou novou práci.“

Nevím, co z toho, je pro něj v této chvíli důležitější, ale přiřukávám. Maličký pokojík je příjemně vytopený. Shazuji pantofle a pokládám nohy manželovi do klína. Je mi dobře. Po druhé sklence vína a prozatím marném hledání zajímavého inzerátu mě napadají přihloupelé nápady.

„Musím ti něco říct, zlato,“ začínám a laškovně ho koušu do ucha.

„Abych si našla dobrou práci, budu muset změnit pohlaví a doufat, že ke změně dostanu také technické nadání. Budeš mě i pak milovat?“

Směje se, dopíjí víno a vrací mi kousanec.

„Vždyť ty máš víc energie a vůle než většina chlapů, co znám. S tou operací ještě prosím počkej. Nejsem si jist, jak by nám to fungovalo u polibků.“

A jako důkaz tře svou neoholenou tvář o mé rty.

„Jako vousáči by ti to ve tvé francouzské pracovničce vůbec neslušelo. Miláčku, vždyť si práci nemusíš najít hned, dej tomu čas. Uvidíš, že zajímavou nabídku přesně pro tebe najdeš brzy. Mezitím, tu buď s námi a odpočívej.“

Jak já toho chlapa miluji, jak ráda slyším tak milá slova. Vědomí, že je tu pro mne, je báječné. Vždyť za mnou přišel až sem a to vždy tvrdil, že se do mé pracovny nevejde, že to tu mám jako domeček pro

panenky. Teď tu společně sedíme a popíjíme víno. Hladí mi nohy a vtipkuje o vousatém manželství.

Přejíždím si prsty po rtech probuzených jeho škádlením a беру do dlaní jeho velkou ruku.

„Probudil jsi mé rty. Co s tím uděláme?“

„Asi ti budu muset jít na dobrou noc povyprávět nějakou vousatou pohádku.“

Je pátek půl sedmé ráno a budík nemilosrdně pípá. Ještě bych se ráda chvilku povalovala, ale musím vypravit děti do školy a školky. Rozkošnický se protáhnu a jdou roztáhnout závěsy.

Co to sakra je?

Celá postel je pokrytá červenohnědým hnusem. Vypadá to, jako by se nám do postele někdo vyzvracel. Otáčím se ke skříni a strnu leknutím.

No nazdar!

Vypadám, jako kdybych spala v popelnici. Ve vlasech a všude po těle mám kousky mrkve a celeru. Ve chvíli, kdy mi dochází, co se stalo, mě přepadá záchvat smíchu. Včera jsem šla spát s improvizovaným chladícím obvazem na ruce a rodinné balení zeleniny pod svíčkovou se v noci roztrhlo.

Musím se rychle umýt a převléct, škola volá. Úklid popelnicové postele bude muset počkat.

Děti jsou v pořádku vypravené a naše lože už vypadá opět čistě a svěže voní. Nic nepřipomíná mé ranní probuzení v kontejneru na směsný odpad. Ještě stále se musím při vzpomínce na tu spoušť smát, a což teprve Petr, až mu ranní story budu vyprávět.

Dnes nemusím vařit oběd, neboť jsem sekanou už upekla včera, a proto si dopřávám druhou ranní kávu a s kouřícím hrnkem odcházím do pracovny. Míjím fotografie dětí rozvěšené po zdech chodby. Jednu urovnávám, je na ní zachycen malý Péťa, když se učil jezdit na kole. Už je to tak dlouho, pohladím fotku a otevírám dveře svého království.

Startuji techniku a stále s dobrou náladou věřím, že mé dnešní hledání bude úspěšné a já budu moci brzy manželovi oznámit, že jsem si našla nové zaměstnání.

Upíjím kávu a do vyhledávače tentokrát zadávám požadované kraje, minimální mzdu a do kolonky specifikace práce píši: vedoucí, manažer, ředitel, provozní a kreativní.

„Tak, drahoušku a teď ukaž, co umíš,“ mluvím na počítač a stisknu enter.

Počítač přechroupal mnou vepsaná hesla a vyplivl na mne deset stránek inzerátů. Ok, tak toto by mohlo být lepší než mé včerejší pokusy. Dávám se do čtení. Mám tu x inzerátů hledajících manažery velké bytové výstavby a kreativní grafiky. Jsem už na šesté stránce a stále nic nenacházím. Protahuji ztuhlá záda a jdu si pro vodu. Cestou opět porovnáám několik křivě pověšených fotografií a vracím se do boje s inzercí.

Na sedmé stránce hledají provozního ředitele nějaké německé společnosti. Zbystrím a soustředěně čtu dál. Aha, provozní ředitel zodpovídá za provoz a prosperitu dceřiné společnosti sídlící v Pardubickém kraji. Firma se zabývá výrobou akumulátorů.

Takže zase nic!

Mám před sebou poslední stránku. To by chtělo kafčo pro štěstí. Načínám plechovku s mletou kávou, kterou mi dal Petr jako dárek po úspěšném dokončení projektu, a doufám, že mi přinese štěstí.

Usrkávám horký nápoj a jsem zhruba v polovině desáté stránky, když najednou vidím: Česká společnost hledá pro svou síť luxusních prodejen Oblastního ředitele/ředitelku provozu. Čtu dál a úplně zapomínám na bolavou ruku. Ucuknu bolestí, když se nechtěně opřu o zraněnou levačku.

Pročítám inzerát už podruhé a má radost sílí. To je ono, to by mohlo být to pravé. Vše, co potřebují, umím a dle inzerátu mám i bydliště ideálního kandidáta. Požadují Prahu, nebo Východočeský kraj – a já jsem z východních Čech.

Radost mi kalí jen dvě věci. Není přesně specifikován sortiment prodejen, může jít o zlatnictví, drahé butiky nebo třeba o luxusní kabelky. Druhá z věcí, jež maličko brzdí mé nadšení, je stáří inzerátu. Právě tento visí na webu už tři týdny. To místo může být už dávno obsazené. Dopjím a pročítám inzerát znovu. Až úplně dole je malým písmem napsaná kontaktní osoba včetně telefonního čísla.

Je pátek dopoledne, doufám, že dotýčný člověk si nenaplánoval prodloužený víkend.

Už po čtvrtém zazvonění slyším příjemný ženský hlas: „Dobrý den, Jarmila Svobodová. Jak vám mohu pomoci?“

„Dobrý den, tady Klára Novotná. Právě jsem na webu četla váš inzerát poptávající oblastní ředitelku pro síť luxusních prodejen. Inzerát je však již tři týdny starý, a proto se chci zeptat, zda je nabízená pozice stále volná, anebo jste již vhodného kandidáta našli?“

Hluboký, ale přesto melodický hlas na druhé straně pokračuje v hovoru: „Paní Novotná, vy nevoláte, za pět minut dvanáct, ale přímo za minutu dvanáct. Už je po pohovorech a právě se s kolegy chystáme vybrat nejvhodnějšího kandidáta.“

Jako by na mne někdo vylil vědro studené vody.

„To mne velice mrzí. Věřila jsem, že ta práce je pro mne jako stvořená. Nedá se nic dělat. Děkuji za váš čas.“

Paní Svobodová však hovor po mém poděkování neukončila. Měla několik dotazů na profesní praxi a pak mne požádala, abych jí obratem na e-mail zaslala svůj životopis včetně kontaktních údajů. Prý ho s kolegy důkladně prostudují, a pokud budu vyhovovat profilu jejich ideálního kandidáta, budou mne ještě během dnešního dne kontaktovat. Potřebují volnou pozici obsadit co nejdříve a musí si z uchazečů vybrat toho nejvhodnějšího, protože zaškolení a následné převzetí pravomocí bude, dle jejích slov, velice náročné.

Ještě dodala, že se nestává často, aby si uchazeč o volnou pozici nejprve do firmy zavolal a až po rozhovoru s personalistou na inzerci reagoval. Lidé prý bezmyšlenkovitě rozesílají životopisy a ano, děje se to i u obsazování manažerských postů. Pokud je po čase firma osloví, oni už si bohužel ani nepamatují, že reagovali. Můj přístup ji prý mile